

 HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANN
LETHBRIDGEOVÁ

Pomsta v srdci

ANN LETHBRIDGEOVÁ

POMSTA V SRDCI

PŘEKLAD

JANA HORÁČKOVÁ-BUDKOVÁ

Milá čtenářko,

v prvním červnovém příběhu, jenž nese název Zapovězený klenot, můžete zavítat až do vzdálené Indie, kde dcera indické princezny Anuša nalezne spřízněnou duši v pohledném britském majorovi Nicholasovi. Druhá romance Pomsta v srdci Vás přenesení opět na anglickou půdu a můžete sledovat, jak neohrožená Pamela čelí složitým životním okolnostem a nebojí se postavit na vlastní nohy a vydělávat si na živobytí. Jen netuší, že její zaměstnavatel má postranní úmysly a jeho srdce prahne po pomstě.

Přeju Vám příjemnou četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Ann Lethbridgeová

POMSTA V SRDCI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Cinderella to Redeem the Earl

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd., 2024

Překlad:

Jana Horáčková-Budková

Odpovědný redaktor:

Bohdana Hyřhová

© 2024 by Michèle Ann Young

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1187-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-1188-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-1189-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Pamela upřeně hleděla na Rake Hall, adresu jejího nového zaměstnavatele, hraběte Dartu, a narůstalo v ní obrovské znepokojení. Sídlo tyčící se nad ní bylo zahalené do záře měsíčního svitu. Co kdysi patrně bývalo nádherným panským domem postaveným v palladiánském stylu, dnes v jejích očích působilo jako zpustlý temný kolos mající většinu oken zatlučených prkny a zdi porostlé břečťanem.

Uvědomila si, že ji měl nejspíš varovat už škodolibý úsměv hospodského ve vesnici, nemluvě o pobaveném uchechtnutí několika hostů sedících v jeho hospodě. I ti zaslechli, jak se ptala na cestu. V té chvíli si však nechtěla připouštět obavy, které ji pochopitelně hlodaly v koutku mysli. Vždyť agentura jí tohoto zaměstnavatele nadšeně doporučovala, nemluvě o nabídce skvělého platu. A i z tohoto důvodu považovala své rozhodnutí místo přijmout za důležitý posun v kariéře kuchařky.

Na druhou stranu si musela připustit, že kdyby tak zoufale nehledala novou práci po třetím sporu s hlavním kuchařem v předchozím zaměstnání, dost možná by jí ta štedrá nabídka připadala poněkud podivná.

Objevila se naštěstí ve chvíli, kdy měla obavy, aby ji z místa zaměstnavatel nepropustil bez doporučení.

Dovolila si totiž vyhodit jeden z dezertů hlavního kuchaře, neboť byla přesvědčená, že do něj použil zkažené máslo. Nemohla se zbavit pocitu, že si chtěl pravděpodobně přivlastnit prostředky určené na nákup čerstvého.

Večerní chlad způsobil, že se jí před obličejem mlžil dech. Svižná procházka trvající přes dvě míle ji sice zahřála, ale nebylo pochyb o tom, že zima už je za rohem.

I skutečnost, že musela jít k domu pěšky, měla být zřejmě rovněž varovným znamením, že něco není v pořádku. Původně očekávala, že na ni ve vesnici bude někdo z Rake Hall čekat. Ale ne, nikdo ze služebnictva tam nebyl. Takže jediné, čeho se jí ve vsi dostalo, byl mastný úšklebek od hospodského a stručný popis cesty.

Pamela byla sice u cíle, zároveň ale také na vážkách, zda to celé nevzdat a utéct pryč.

Vzhlédla k obloze poseté hvězdami. Na druhou stranu při světle úplňku se jí nechtělo vážit tu dlouhou cestu zpět do vesnice. Co by tam vlastně dělala, až by se tam vrátila? Neměla peníze, aby se ubytovala a zaplatila si stravu. Měla by snad spát pod keřem jako tuláci, které dost často litovala?

Přehodila si kufřík do druhé ruky a protáhla si bolavou paži. Ne, když došla tak daleko, je zbytečné přemýšlet o tom, že by se teď vrátila. Navíc, použila zálohu týdenního platu na zaplacení cesty z Cornwallu. Přejmenším zde potřebovala alespoň tuto částku odpracovat.

Tak dobrá. Když už to jednou začala, musí to dokončit.

V agentuře jí poradili, aby obešla sídlo z druhé strany a prošla dvorem mezi domem a stájemi. Ne-

smírně se jí ulevilo, jakmile zjistila, že z této strany dům vypadal o něco méně zchátralý a světlo svíček zářících v několika oknech působilo útulně.

Lucerna vedle nízkých těžkých dubových dveří osvětlovala cestu. Položila kufřík, sevřela ruku v pěst a hlasitě zabouchala.

Po nezvykle dlouhé době, a právě v okamžiku, kdy pomalu sbírala odvalu znovu zabušit, zaslechla blížící se kroky na druhé straně.

Dveře se před ní otevřely.

Za nimi se objevil mimořádně pohledný muž poněkud neupraveného vzhledu. Měl rozvázanou kravatu, rozepnutý kabát i knoflíky na šedé vestičce. V ruce držel lampu. Jakmile ji spatřil, sraštil tmavé obočí.

„Ano?“

Ach bože, co je tohle za dům? Jistě ne moc dobře vedený, pokud mohla usuzovat podle něho. Narovnal se a řekl: „Jsem paní Lambová, nová kuchařka.“

Rozšířily se mu oči a zdálo se, že byl překvapený. Opřel se ramenem, impozantně širokým ramenem, o dveře, zkřížil paže přes hrud a rty se mu zvlínily v ironickém úsměvu. Prohlédl si ji od hlavy k patě. Vzápětí se jeho úsměv se změnil na uznalý a neодолатelně přitažlivý. „Opravdu?“

Pamelino srdce udělalo podivný kotrmelec, doprovázený zvláštním dívčím pocitem vzrušení. Takto se necítila od chvíle, co ji Alan poprvé políbil na jedné z jejich dlouhých společných procházek. *Alan*. Bolest ze ztráty ji opět zasáhla a okamžitě se cítila provinile za svou nevhodnou reakci na neznámého muže stojícího před ní.

Nedokázala hned odpovědět. „Posílá mě agentura,“ vysoukala ze sebe. „Mám smlouvu.“

Chápavě zdvihl obočí. Potom pomalu pokýval hlavou a nepřestával ji zkoumat pohledem, jako by byla nějaký hmyz pod mikroskopem. „Byla jste očekávána už před dvěma hodinami.“

Kdo byl ten člověk? Komorník? Doufala, že ne. Pokud se nemýlila, vypil dnes večer víc, než by měl, a choval se povýšeněji, než by očekávala. Odhodlaně vysunula bradu. „Poštovní dostavník měl zpoždění. A přiznám se, že jsem čekala někoho, kdo mě přijede do vesnice vyzvednout.“

„Vážně?“

Přestože byl nesmírně elegantní, nejraději by ho teď popadla za ta jeho široká ramena a zatřásla jím, aby se probral. „Samozřejmě, že jsem to očekávala. Můj kufřík je dost těžký, víte? Mohu mluvit s hospodyní?“

„Nemůžete.“

Odmítavá odpověď ji šokovala a o krok couvla. Tady je vážně něco v nepořádku. „Proč ne?“

„Protože žádnou nemáme.“ Ustoupil stranou a naznačil jí, aby vstoupila. „Pojďte.“ Když zůstávala stát bez pohnutí, zamačkal se a netrpělivě máchl rukou. „Dovnitř.“

Rozkazovací tón toho muže nebyl vůbec dobrým znamením. Pane na nebi, jenže ona neměla na výběr.

Cítila, jak má nohy těžké jako z olova, a opatrně zamířila do domu. Silný zápach brandy se v těsném prostoru úzké předsíně mísil s teplem jeho těla. Protáhla se kolem něj a byla si až příliš vědoma mužovy blízkosti a toho, že jí to nebylo příjemné.

Zadržela dech. Jak ho mohla považovat za přitažlivého, když byl tak hrubý?

„Tudy,“ pronesl a opět se kolem ní protáhl, přičemž se o ni otřel rukávy. Pamela se mocně zachvěla

a znovu ji zasáhly výčitky. Jak je možné, že na toho cizího muže takto reaguje? Možná měl Alan přece jen pravdu.

Rychle tu myšlenku odsunula stranou. Nyní měla na starosti mnohem důležitější věci. Například zjistit, do jaké domácnosti to vlastně přišla.

Muž si však na rozdíl od ní zjevně vůbec nevšímal vzájemného fyzického kontaktu. Vzal lampu z malého stolku v hale a vedl ji po schodech dolů do další úzké chodby. Po chvíli zastavil u dveří, zvedl ruku a jí se díky světlu lampy naskytl pohled na obrovskou kuchyni, dokonale čistou a lesklou.

Pamela nakoukla dovnitř a s úžasem se rozhlédla.

„Tohle je hlavní kuchyně,“ prohlásil. „Ta vaše je tudy.“

Celá zmatená ho následovala, zatímco on držel lampu vysoko, aby jim posvítíl na cestu. Zabočil do ještě užší chodby, která končila v kuchyni jen o něco málo větší než ta v domku, který si s matkou krátce pronajaly po náhlé smrti jejího milovaného učeného otce. Ten totiž obě ženy zanechal zcela bez prostředků.

Týden po otcově smrti byly navíc Pameliny naděje na manželství a rodinu se snoubencem Alanem rozmetány na tisíc kousků, když ji jeho rodiče ji informovali o Alanově smrti při nešťastné nehodě. Jaká to byla hlupačka, když dovolila své vášni přemoci zdravý rozum a předjímat jejich společné svatební sliby. Vyrůstala přece ve farním domě a byla vychována lépe. Jenže kdo mohl předpokládat, že jí snoubence zabije neovladatelný dělostřelecký vůz?

Pamelin svět se během chvíle naprosto zhroutil. Už nemohla pomýšlet na manželství, protože se nechala zničit, a navíc neměla ani halěr. Ze dne na den čelily s matkou životu v chudobě.

Netrvalo dlouho a matka se během několika měsíců provdala za vdovce, jehož jí popsala jako svého dávného nápadníka. Rychlost matčina sňatku Pamela sice docela překvapila, ovšem skutečnost, že si vybrala bohatého manžela, nikoli. Matka byla celý život hodně zklamaná nedostatkem otcových ambicí a jeho sklonem rozdávat peníze vlastní rodiny lidem, kteří na tom byli hůř než oni. Pamela často přemýšlela o tom, zda ostrá hádka o peníze, kterou zaslechla několik dní před otcovou smrtí, nemohla z části přispět k záchvatu mrtvice, jíž podlehl.

Jistě, matčin nový manžel byl bohatý a navíc šlechtic, který, stejně jako její matka, chtěl vidět Pamelu provdanou za některého z jeho přátel, nejlépe starého mládence, jenž byl už ve vyšším věku a nutně potřeboval dědice.

Pamela tedy protrpěla celou jednu sezónu v Londýně jako debutantka a v jejím průběhu se jí začal dvořit nápadník, jehož nabídky k sňatku se hrozila. Nedokázala v té pro ni tísnivé situaci udělat nic jiného, než z Londýna utéct a nechat se najmout jako kuchařka.

A proč by ne? Vždycky ráda vařila a věděla, že je v tom dobrá.

Zatímco matka se ji snažila od návštěv kuchyně odradit, protože to považovala za něco pod úroveň jejich postavení, otec nikdy nic nenamítal a kuchařka ve farním domě byla nadšením bez sebe, že mohla své dovednosti předat tak ochotné a šikovné žačce. Společně zavařovaly ovoce a zeleninu, pekly slané i sladké pečivo, dorty a pudinky, a připravovaly různé druhy masa. Pamela si dokonce začala vymýšlet vlastní recepty a zkoušela experimentovat. Nemluvě o tom, že svým koníčkem vlastně šetřila rodinné pe-

níze, protože nemuseli najímat další pomoc do domácnosti.

Tento její zájem se ukázal být šťastnou náhodou především poté, co byly s matkou nuceny farnost opustit, aby uvolnily místo novému duchovnímu. Pamela milovala být v kuchyni svou vlastní paní. Avšak jakmile se matka znovu provdala, všechno tohle skončilo. Stala se z ní mladá žena, od níž se očekávalo, že se bude zajímat především o nejnovější módu a kolik pozvánek každý týden obdržela.

Píchlo ji u srdce, až musela zadržela dech. Opět se ozval ten známý pocit zrady. Nic z jejích argumentů, žádná výmluva nebo prosba o odklad, nedokázalo matku přesvědčit, aby dceru nenutila provdat se za muže, jehož jí vybrala. Když se Pamela konečně matce svěřila, že nemůže ani pomyslet na to, jak se jí bude dotýkat tak starý muž, matka odpověděla, že je prudérní a chová se směšně. V té chvíli pochopila, že její osud bude zpečetěn, pokud nezačne sama okamžitě jednat a nevezme vlastní život do svých rukou. A jak si usmyslela, tak udělala. Sled událostí ji tudíž dovedl až do tohoto domu.

A přesto se někdy, jako třeba právě teď, cítila v životě zcela ztracená. Toužila po svém starém životě. Po rodině a pohodlí domova.

Ne. Na to teď nesmí myslet. Tahle malá kuchyně se nyní stane jejím novým královstvím. Rozhlédla se kolem sebe. Dřez byl plný neumytých hrnců. Kamna potřebovala pořádně vydrhnout. Uprostřed místnosti stál poškrábaný dřevěný stůl, na němž ležely zbytky pečeně, která ovšem vypadala spíše jen jako kus ohořelého masa.

„Dříve to bývala letní kuchyně,“ prohlásil její průvodce a ukázal na stůl. „Kuchařka, která tu působila

před vámi, byla značně nevyhovující.“ Zasmál se a Pamela cítila, jak ji ten smích působí příjemné chvění na zádech. Panebože, tohle vážně nepotřebovala. Zamračila se, ale nevěděla přesně, zda je to kvůli své reakci na toho muže nebo nepořádek panující v místnosti.

Vzchopila se. „Chápu, není tu úplně uklizeno, pane... omlouvám se, nezachytila jsem vaše jméno.“

Na tváři se mu objevil šibalský úsměv a ona se mocně zachvěla. „Jistě, zatím jsem se vám nepředstavil. Jsem Dart.“ Jeho slova ji zaskočila.

Dart? Proč by hrabě Dart chodil otevírat dveře od domu? Co je to za domácnost, on nemá žádné služebnictvo?

Podle stavu kuchyně to vypadalo, že poslední kuchařka opustila dům ve spěchu. Stalo se snad něco zásadního, co ji k takovému kroku vedlo?

„Pane.“ Pamela před ním udělala zdvořilé pukrle. „Smím se vás zeptat, proč používáte tuto kuchyni, když ta druhá je mnohem lepší?“

Zabořil se jí do očí tvrdým pohledem. „Doufám, že nemáte v úmyslu zpochybňovat každé mé rozhodnutí.“

Rychlá změna jeho chování ji zarazila a zůstala na něj tiše hledět.

„Mívám zde často hosty,“ pokračoval po chvíli mírnějším tónem, jako by litoval svého výbuchu. „Když u mě pobývají přátelé, obvykle sem přijíždí kuchař z Londýna, aby pro ně připravil jídlo, na jaké jsou zvyklí. Vaším úkolem je však vařit pro služebnictvo, které obsluhuje mé hosty, a posílat jídlo jejich kočím a stájníkům v hospodářské budově.“ Na okamžik se odmlčel. „A občas uvaříte i pro mě a monsieur Phillippa, když pobývám v domě a nemám zrovna návštěvu. Máte ještě nějaké otázky?“

„Ano.“

Muž se mračil čím dál víc.

„Kde jsou mé pokoje? Mám za sebou dlouhou cestu a potřebuji si konečně odpočinout.“ S odporem v očích pohlédla na zanedbanou kuchyni. „S úklidem tohoto nepořádku začnu hned zítra ráno.“

Jeho tichý smích trochu odlehčil napjatou atmosféru, přestože nechápala, co mu na jejích slovech mohlo připadat vtipné. „Vaše pokoje jsou tudy.“

Vedl ji dále úzkou chodbou přes předsíňku do místnosti za ní. Lampa odhalila pokoj s úzkou postelí u jedné stěny a stolem a dvěma židlemi v rohu.

Zapálil několik svíček ve strategicky rozmístěných svícnech. „Váš pokoj sousedí s krbem v kuchyni. V zimě je tu díky tomu útulno, v létě naopak docela horko, ale je tu hodně oken, která lze otevřít.“

A opravdu, byly tam. Obrovské francouzské dveře vedoucí někam ven. Přetáhl přes ně těžké závěsy. „Teď je lépe nechat je zavřené.“

Pohlédl dolů na její kufřík. „Nechám vás, abyste se zabydlela.“ Zamířil ke dveřím.

„Počkejte.“

Otočil se na ni se zlostným pohledem. Zřejmě nebyl zvyklý na tolik otázek. „Co ještě?“

„Mám s sebou od agentury smlouvu na zaměstnání s podrobným popisem platu a podmínek, která vyžaduje váš podpis.“

„Tak se zítra v deset sejdem v mé pracovně, abychom doladili podrobnosti.“ Mluvil zcela nezúčastněným hlasem, jenže vzhledem k tomu, že nabídka, již z agentury obdržela, byla na poměrně vysoký plat, byla odhodlána mít smlouvu co nejdříve podepsanou a zpečetěnou.

„Dobře. Budu tam v deset. A kolik lidí bude zítra ráno potřebovat snídani, kde a v kolik hodin?“

Povzdychl si. „Dva. Já, monsieur Phillippe a pak vy sama. Připravte nám něco jednoduchého do jídelny pro služebnictvo. Zítra odpoledne dorazí dalších patnáct zaměstnanců. Budou potřebovat večeři v šest, poté se budou opět vracet do Londýna. Znovu sem pak přijedou v pátek. Ti budou potřebovat jídlo dva večery v týdnu. Je to jasné?“

Jen dva večery týdně? Tolik peněz za tak málo práce? Co bude dělat po zbytek času?

Dřívější pochybnosti se vrátily v plné síle.

Damian se cestou zpět do své pracovny usilovně mračil. *Paní* Lambová, jak si ta žena říkala, nebyla úplně taková, jak původně očekával. Když spřádal pomstu vůči ní a její rodině, netušil, že ji najde pracovat jako kuchařku. Zároveň předpokládal, že dotyčná žena bude mnohem křehčí, méně sebejistá a snadno ovlivnitelná.

Do nedávna neměl žádné zkušenosti s urozenými dámami. Jedinou, kterou doopravdy znal, byla jeho matka. Ta však velmi trpěla jejich mizernou finanční situací. Statečně se snažila do rodinného rozpočtu také přispět, bohužel i když její pokusy byly milé, ve výsledku byly spíše přítěží než pomocí. Matčina představa, že dokáže něco vydělat opravami oděvů, způsobila, že bylo nutné najmout ženu, která jí s tím pomáhala. A to už byl výdaj, který si mohli jen těžko dovolit.

Otec, ve snaze matku za každou cenu chránit, neměl srdce jí prozradit, že jim přiděluje další náklady. Damian dobře věděl, že matka byla velmi křehká. Na první pohled se mu zdálo, že *paní* Lambová je z docela jiného těsta, odolná a schopná, což poněkud odporovalo vlašnému doporučení, kterého se mu do-

stalo od šéfkuchaře z jejího posledního zaměstnání. To, co se o ní dozvěděl, v zásadě přesně odpovídalo jeho očekáváním. A sice, že se jedná o rozmazlenou slečnu, která, když nedostala, co chtěla, se rozhodla stát se kuchařkou, aby donutila svou rodinu ustoupit.

Ale čas možná ukáže, kde je pravda.

Co ovšem rozhodně nečekal, byla skutečnost, že až ji spatří, projede mu tělem záchvěv přitažlivosti. Až dosud totiž shledával většinu dam z vyšší společnosti za nevhodné, hloupé a dokonce vtíravé.

Což bylo svým způsobem štěstí. Kdyby se mu ta rozmazlená slečinka zamlouvala, mohlo by mu to ztížit plánovanou pomstu. Ne, to je nesmysl. Nic by mu i tak nestálo v cestě. Měl svůj život i budoucnost pevně v rukou, ať už se jednalo o to získat jmění jediným tahem karty, nebo přimět ženu, aby snížila svou ostrážitost. Každý jeho krok byl důkladně promyšlený a učiněný po zvážení veškerých rizik.

Tvrdé roky, kdy byl nucený si obstarávat jmění v drsných ulicích Marseille, ho naučily rozpoznat, co chce, a soustředit veškeré úsilí na získání cíle.

Vždyť se učil od nejlepších. Nejprve jako chlapec, kdy dělal poslíčka jednomu z notoricky známých zločinců v Marseille, a později, když si založil vlastní nelegální hernu, do níž se s oblibou stahovala lepší třída hazardních hráčů. Ve svém podnikání úzkostně dbal na to, aby hry byly poctivé a prostory dostatečně diskrétní, čímž se mu dařilo přilákat nejbohatší zákazníky.

Stejně to bude i s plány, které spřádal na paní Lambovou. Pamelu. Tak jemné jméno pro tak ostrou ženu. Nepochyboval, že brzy se její ostré vystupování otupí a on ji dostane tam, kam potřebuje.

Bylo to nevyhnutelné.

Přistihl se, že se cítí provinile a překvapilo ho to. Byla to vina? Nebo soucit?

Ne, to není možné. Nemohl uvažovat jinak. Její otec zničil jeho vlastní rodinu, aby ona mohla žít v blahobytu, zatímco oni trpěli v bídě ve Francii. Ona a rodina muže, jenž těžil z podvodu spáchaného na jeho otci, budou trpět stejným způsobem.

Nemohl si nevybavit otcovu agónii, když matku sužovala těžká nemoc a chřadla jim před očima v chatrči obklopená prostředím chudiny. Té noci, kdy zemřela, Damian zjistil, kdo způsobil pád jeho rodiny a slíbil si matčinu smrt pomstít.

Jakmile matka zemřela, otec ztratil veškerou naději. Noc, co noc se opíjel do bezvědomí, až alkoholu nakonec podlehl.

Damiana šířaly pochybnosti, zda nemohl udělat víc. Možná mohl oba rodiče zachránit, kdyby sehnal dostatek peněz? Ten pocit viny ho ničil. Jistě, mohl udělat více, kdyby mu v cestě nestálo vlastní svědomí. Nabídl mu účast na lukrativní loupeži, jenže pohled na pistole a nože, které měly být použity, pokud by se někdo odvážil postavit do cesty, ho odradil. V patnácti letech stále věřil v čest a dobro a zlo.

Teprve té noci, kdy matka zemřela, se dozvěděl pravdu o tom, jak byl otec zavlčen do dluhů mužem, jemuž plně důvěřoval. Ten však později popřel, že se jednalo o spiknutí a odmítl jim pomoci.

Damian nemohl nepomyslet na to, že pokud by tehdy využil nabízené příležitosti, rodiče by dnes mohli být naživu a užívali si stáří v bezpečí a pohodlí. Jediné, co nyní mohl udělat, bylo splnit svůj slib otci a přivést ke spravedlnosti ty, kteří profitovali z jejich pádu.

Zatvrdil se proti prchavé vzpomínce: na zlomek

vteřiny se mu vybavil okouzující důlek na měkké tváři, který se objevil, jakmile se usmála.

Ne, nemůže myslet na její nevinnost, ani současné postavení. *On* sám byl nevinný, než byl nucen vyrůst mezi stokami Marseille. *Jemu* nevinnost nenabídla žádnou ochranu. Svědomí pro něj už nic neznamenal.

Vstoupil do pokoje, co kdysi býval otcovou pracovnou, nyní to byla jeho vlastní. Ucítil zápach plísně a prachu. Sliboval si, že jednoho dne domu navrátí jeho původní slávu. Možná. Nebo ho nechá shnít a půjde dál. Tady mu zůstaly jen hořké vzpomínky a lítost.

Neměl by ale přemýšlet o budoucnosti. Právě teď se musel soustředit na úkol, který měl před sebou. Srazit své nepřátele na jejich urozená kolena.

Myšlenka na pomstu ho jako obvykle zahřála u srdce. Dnes večer se cítil nezvykle prázdný. Možná proto, že zbývalo udělat ještě hodně a on si toužebně přál, aby to bylo celé co nejrychleji za ním.

Pip, báječný přítel, díky němuž přežil v ulicích Marseille, byl jeden z těch vzácných světlovlasých mužů ze severu Francie. Se skleničkou v ruce zvedl trochu neobratně své vysoké hubené tělo z obrovského křesla u krbu a přistoupil ke stolu. „Brandy, *mon ami*?“ zeptal se.

Damian si povzdychl. „Ano, brandy by se hodila.“

Pip mu nalil z karafy štědrá porci. Přitukli si a Damian gestem naznačil Pipovi, aby se opět posadil. Byli spolu tak dlouho, že nepotřebovali žádné obřadnosti. Pip byl pro Damiana partnerem v tom, co by někteří nazvali zločinem, on to však nazýval spravedlností.

„Je vše připraveno na zítřejší večer?“ zeptal se Damian.

„Samozřejmě.“ Pipův francouzský přízvuk byl stěží znatelný. Bylo mu necelých dvacet pět a byl nesmírně chytrý. To bylo tím, že žil na ulici od narození.

Damian měl štěstí, že se tehdy setkal s někým podobného věku, jinak by v Marseille nepřežil. Byl naprostý zelenáč. Stále nevěděl, co přimělo Pipa se s ním spřátelit místo toho, aby využil jeho naivity.

Ale to byla minulost. Teď, po letech života v temných uličkách Marseille, byl doma. A navíc na dobré cestě k dosažení všeho, o čem snil celých posledních patnáct let: pomsty.

Vrátí jim to i s úroky za vše, co způsobili dva sobečtí šlechtici jemu a jeho rodině. Pochopitelně věděl, že toho nedosáhne přes noc. Ale jeho plány již byly v plném proudu. Zprávy o novém vzrušujícím klubu nazvaném Rake Hall, nacházejícím se neda-leko od Mayfairu, se rychle rozšířily mezi mladšími příslušníky vysoké společnosti.

Brzy budou jeho ryby v síti.

„Dorazila ta kuchařka,“ pronesl po chvíli ticha.

Pip pozvedl obočí. „Je taková, jak jsi očekával?“

„Více méně.“ Více krásná. Méně tvárná, ale ne nezranitelná.

„Už snad nebudeme poslouchat Chandonovy stížnosti, že krmí lůzu, která neocení jeho umění,“ řekl Damian. „Pokud je alespoň napůl tak dobrá kuchařka, jak o sobě tvrdí.“

Pip se zasmál. „Personál bude rád, pokud je tomu tak. Jídlo, co naposledy uvařila Betsy, by nežralo ani prase. Kolik lidí má přijet tento týden?“

„Podle mého odhadu alespoň třicet. Asi třetina z nich bude dámský doprovod.“ Oproti minulému týdnu by to mělo být o deset lidí více. „Teď už jen čekám, až lapíme další osobu do sítě, a skutečná hra

může začít. Mezitím vyděláme jmění. Troufnu si tvrdit, že budoucnost vypadá slibně.“

„Jsi prohnáný ďábel, Damiane. A máš zatracené štěstí.“

„Říká se to o mně.“ Jeho štěstí u karetních stolků bylo pověstné a on doufal, že mu vydrží.

Po úspěších z posledních týdnů by každý džentlmen v Londýně udělal cokoli, aby získal jednu z vysoce ceněných pozvánek do exkluzivního klubu Rake Hall. Klub byl ovšem určený pouze pro nejbohatší a nejvýše postavené členy londýnské smetánky a jejich neřesti. Měl uspokojit potřeby vzrušení, jako kdyby byli děti.

Pro Damiana byly hrací stoly nejdůležitější součástí jeho podniku, ale lákadlem pro jeho hosty byla rovněž exkluzivita klubu a pokoje nahoře. Malá návnada, která dokáže pomoci chytit velkou rybu.

„Ví kuchařka, do jakého domu přišla?“ zeptal se Pip.

„Není důvod, aby věděla víc než to, že vaří pouze pro personál.“

„Ale služebnictvo rádo mluví, *mon ami*. Všechny, kdo zde pracují, dobře známe. Jsou vůči nám loajální. Tahle kuchařka je ovšem něco úplně jiného. Dokážeš ji v případě nutnosti odradit od toho, aby nás šla udat příslušnému úřadu?“

Damian pokrčil rameny. „Potřebuje peníze, jinak by se nechytla na vějičku. Kromě toho, neděláme tady nic nezákonného.“ Bylo mu jasné, že ačkoli se pohybovali po tenkém ledu, nechybělo mnoho a mohli se snadno ocitnout na druhé straně zákona.

Pip usrkl brandy. „Doufejme, že máš pravdu. Těším se, až se s ní seznámím, s tou tvojí kuchařkou.“

Damiana začalo pálit na hrudi. Byl to hněv? Od

kdy ho zajímaly Pipovy legendární romantické avatýry? Nesmysl. Prostě jen nechtěl, aby mu Pip překa-
zil dlouho připravovaný plán. „V případě této ženy tě
důrazně žádám, abys ses od ní držel co nejdál.“

V přítelově obličeji se objevil šarmantní úsměv.
„To je vážně tak krásná?“

„Ošklivá nebo pěkná, na tom nezáleží. Prostě bych
nerad, abys nám překazil plány.“ Vzápětí zachytil jis-
křičku v Pipově oku a uvolnil se. „A přestaň si ze mě
utahovat, já si s ní poradím sám.“

Pip vyprázdnil obsah sklenky. „Udělám to, jak žá-
dáš. A popřeju ti dobrou noc. Zítra nás čeká rušný
den.“

Zítra bude dobrý den, tomu věřil. Zatím mu vše
vycházelo přesně podle plánu.

Pamela si osušila ruce utěrkou a rozhlédla se ko-
lem sebe, aby zkontrolovala výsledky své práce. Za-
čala už v šest ráno. Malá kuchyně, její království,
konečně zářila čistotou. Dřevěný stůl se leskl, stejně
jako podlaha, měděné hrnce visící na stěně se blýs-
kaly a kamna byla vydrhnutá zevnitř i zvenku.

Čtyři hodiny tvrdé práce stály za to.

K její ohromné radosti zjistila, že je zdejší spižírna
překvapivě dobře zásobená vším, co bude potřebovat
alespoň na dva týdny dopředu. Nyní se rozhodla tro-
chu prozkoumat své okolí. Protože dům byl posazený
ve svahu, od vchodových dveří scházela ke kuchyni
dolů, zatímco v zadní části domu byla nad úrovní
terénu. Kuchyňská okna měla výhled do bylinkové
a zeleninové zahrady, ta ovšem byla značně zaned-
baná.

Pamela se vydala chodbou, kterou znala už z před-
chozího večera. Prošla kolem jídelny pro služeb-

nictvo, kde nachystala snídani pro tři přesně podle pokynů, a otevřela zadní dveře vedoucí ven. Tudy se vcházelo do zahrady a k několika užitkovým budovám. Objevila tam místnost na uzení masa i prádelnu. V té chvíli ji napadlo, kdo má asi v domě na starosti praní prádla.

Hned měla další otázku pro jejího zaměstnavatele, až ho uvidí za... několik málo minut.

Je čas připravit se na další setkání. Při té myšlence jí srdce podivně poskočilo. Nebyla vyděšená, spíše se jednalo o jakési dychtivé očekávání. Ne, to opravdu nešlo. Nesmí si připustit, že by ji ten muž mohl přitahovat. Byl to její zaměstnavatel.

Cestou zpět nakoukla do jídelny pro služebnictvo a byla zklamaná, že neviděla ani náznak toho, že by Dart nebo monsieur Phillippe využili snídane, kterou pro ně nachystala.

Ráda by znala Dartovu reakci na jídlo. Chtěla pochopitelně udělat dobrý dojem, ale bohužel, ten velmi pohledný a poněkud zamyšlený hrabě Dart nebyl patrně ranní ptáče.

Čím více na něj myslela, tím více ji zarážela podivnost jeho obydlí. Sám otevíral dveře hostům. Najímal služebnictvo na určité dny a různí kuchaři vařili pro personál a hosty?

Slýchávala, že někteří příslušníci šlechty jsou výstřední a neměla z toho úplně příjemný pocit. Na druhou stranu, pokud ji nechá v klidu dělat její práci, neviděla důvod, proč by ji měly znepokojovat jeho vrtochy.

Vrátila se do kuchyně, zhluboka se nadechla, sundala si zástěru a pohlédla na svůj odraz ve dně hrnce.

Uhladila si pramen vlasů a připevnila ho zpět do drdolu. Byla dokonale upravená, stejně jako její

kuchyně. Spokojená sama se sebou, vystoupala po schodech nahoru a otevřela dveře do vstupní haly.

Kde se asi nachází Dartova pracovna?

Zamířila chodbou doprava a nakoukla do první místnosti, na kterou narazila. Nemohla uvěřit svým očím. Podlahové desky byly celé shnilé a nahodile záplatované, zlomená židle ležela převrácená na boku a okenní tabulky byly zakryté rozličnými kusy dřeva. Pokud ji nešálil zrak, všude na podlaze nemohla nevidět myší výkaly.

Pootevřela další místnost, jenže tu shledala v ještě horším stavu.

Možná by měla zkusit druhé křídlo... Vrátila se tedy zpět do vstupní haly.

„Hledáte něco?“ Polekala se a srdce jí poskočilo. Otočila se a uviděla mladého světlovlasého muže, jenž právě sestupoval po velkém schodišti. Vypadal doslova jako Adonis.

Zhluboka se nadechla. „Ano. Hledám svého zaměstnavatele, lorda Darta.“

Mladík naklonil hlavu ke straně a prohlédl si ji od hlavy až k patě.

„Ano, samozřejmě,“ zamumlal. „Kuchařka.“

Začervenala se. „Mám nevýhodu, pane...“

Vyslal k ní okouzlující úsměv. „Jsem Phillippe. Mí přátelé mi říkají Pip. Ale ve skutečnosti mám jen jednoho přítele.“

Tomu úsměvu nevěřila ani na okamžik. Tohle byl tedy ten monsieur Phillippe, o němž Dart mluvil předchozí večer. „Víte, kde je Jeho Lordstvo?“

„*Bien sur*,“ odvětil monsieur Phillippe.

„A prozradíte mi to?“ řekla chladně.

„Dokonce povýšená kuchařka. Zajímavé.“ Ukázal na druhou chodbu. „Najdete ho v pracovně.“ Pak se

zamračil. „Podáváte snídani, nebo se mám obsloužit sám jako obvykle?“

Něco na tomto mladíkovi ji rozčilovalo. „V jídelně pro služebnictvo najdete chléb, sýr a ovoce. Nebyla jsem požádána o přípravu teplého jídla až do večera.“

Přikývl a s pískáním odešel. Připadal jí otravný. A pokud byl zodpovědný za nepořádek, který právě uklidila... jasně připustil, že si bral jídlo z její kuchyně, nejraději by se tam vrátila co nejdříve zpět, aby na něj dohlédla.

Přidala do kroku. První velké, bohatě vyřezávané dvojité dveře nevypadaly, že by vedly do pracovny, ale stejně je otevřela.

Vydechla úžasem při pohledu na vkusně uspořádané stoly rozestavené po celé místnosti zdobené zlatem a bohatě vybavené sklem. Byla to jedna z nejúchvatnějších místností, jaké kdy viděla.

Zde nic nepřipomínalo nepořádek v druhém křídle.

Vypadalo to, že je připravena na ples nebo hostinu. Nebo možná na karetní večírek, ovšem ve velmi honosném stylu.

Couvla zpět a pokračovala chodbou dál. Po několika krocích narazila na pootevřené dveře. Možná právě tam najde nepolapitelného lorda Darta.

Otevřela a opravdu tam byl. Seděl za stolem a na svém aristokratickém nose měl brýle. Měl na sobě tvídový kabát a hedvábný šátek kolem krku. Taková uniforma džentlmenského farmáře, pomyslela si. Ovšem zdejšímu lordovi dokonale slušela.

Při pohledu na něj si rázem připadala obyčejně. Ale co jiného by čekala. Vždyť on byl hrabě a ona pouhá kuchařka.

Tato místnost však ani v nejmenším nepřipomínala luxusní taneční sál. Na nábytku bylo patrné, že zažil lepší časy a vzduch kolem byl cítit zatuchlinou.

Jakmile vstoupila, zvedl hlavu, sundal si brýle a vstal.

To nečekala. Zdvořilost vůči nižším vrstvám pozorovala opravdu zřídkakdy.

Udělala pukrle. „Říkal jste, že si dnes ráno promluvíme o podmínkách mého zaměstnání.“

„To jsem říkal. Bylo ve vašem pokoji vše připravené k vaší spokojenosti?“

Zaskočeně na něj hleděla. Většina zaměstnavatelů, se kterými se setkala po odchodu z domova, se nestarala ani trochu o to, zda má kde bydlet, natož jestli ho shledává uspokojivým. „Pokoj je naprosto vyhovující.“

Nelhala. Bylo v něm skutečně příjemně útulno a postel byla tak pohodlná, že okamžitě usnula. Ukázal na židli před stolem. „Posaďte se, prosím.“

Zaváhala. Pak se posadila na nabízenou židli.

„Máte pro mě smlouvu k podpisu?“ zeptal se.

Položila na stůl svazek papírů. „Je to smlouva od agentury.“

Pozorně si ji prostudoval. „Zdá se mi to v pořádku.“

Ani nemrkl na deset liber týdně, které agentura navrhla, a ona se obávala, že se s ní bude on o platu dohadovat. Zažívala to pokaždé, jakmile zaměstnavatelé zjistili její věk.

Znejistěla. Všechno na tom muži a v tomto domě se zdálo v rozporu s jejími předchozími zkušenostmi. Možná, bez ohledu na to, jak byla nabídka lukrativní, bylo chybou to místo zde přijmout.

Najednou se jí zdálo, že vše, co v životě udělala,

bylo vlastně špatně. Jako když se oddala Alanovi, nebo důvěřovala matce, že nemá na srdci nic jiného než dceřino štěstí.

Bohužel, do čehokoliv se pustila, s sebou neslo jen nevýhody.

A stejné se to zdálo být i s místem tady.

Otázkou bylo, jestli budou tyto nevýhody neúnosné.

DRUHÁ KAPITOLA

Damian si prohlížel mladou ženu klidně sedící před ním. Na někoho, kdo si po životě v luxusu zvolil tvrdou práci, se zdála být pozoruhodně vyrovnaná.

Nejspíše šlo o sebejistotu přespříliš privilegované slečny. Zdálo se, že zatím nepochopila, kde je její nové místo. Nebo si jen hrála na příslušníka nižších vrstev? Podporovala ji rodina, zatímco ona si hrála s formičkami na koláče?

Nebyl by překvapený.

Podepsal se na konec smlouvy a vrátil ji zpět.

„Očekávala jsem, že budu mít k ruce pomocnou služebnou,“ pronesla.

Aha, už je to tady. Přesně jak očekával, dáma potřebovala někoho jiného, kdo by za ni dělal skutečnou práci. „Pochybuju, že by tu bylo dost práce pro dva.“

Její krásná ústa se stáhla do tenké linky. „Ráno mi trvalo čtyři hodiny, než jsem uklidila kuchyni, pane. Kuchařka obvykle takovou práci nevykonává. Proč bych nemohla požádat o pomoc nějakou ženu z vesnice na dny v týdnu, kdy tu máte hosty a personál? Nebude to stát mnoho.“

Pocítil zklamání. Jako kdyby chtěl, aby byla jiná. Což byl samozřejmě nesmysl.